

LBRIS

We know
books

Ofelia Prodan

Număr de dresură

Rozătoarele / 5

PROLOG

- Reflexe bune / 9
La Heidelberg / 10
Zidul Berlinului / 11
domnule Santa Claus / 12
femeia monstru / 13

BORDERLINE

- Dar care viitor? / 17
Autobuzul 668 / 19
orașul / 20
învinsul / 22
cerșetorul cartierului / 23
corabia nenorociților / 24
marșul nebunilor / 25
trenul / 27
Poetul din orașelul de provincie (1) / 28
Poetul din orașelul de provincie (2) / 30

NUMĂR DE DRESURĂ

- Visul unei nopți târzii / 35
Am fost cu tine clipă de clipă / 36
Inima neagră / 37
Inima noastră neagră / 38
Număr de dresură / 40
Despre fericire / 49
Virusi letali / 50
Ziua care nu începe / 51
Într-o singură noapte / 52
Destul! / 54
E timpul să tac / 56

HAOSUL MINTII

cuib de cuci / 61

O torță cumplit de vie / 62

suntem niște fleacuri / 63

teme-te / 64

gheara de fier / 66

Tatăl meu / 68

DOMNUL ADRIAN IONESCU

prietenul imaginar al domnului ionescu / 73

kamal / 75

o maladie foarte specială / 76

noul domn ionescu / 78

prietenul meu imaginar / 80

din jurnalul secret al prietenului imaginar / 82

crimele din mintea domnului ionescu / 83

Se numesc rozătoare pentru că rod tot ce se poate roade
mai ales când stăm în frig și beznă.

La început, rod boabe de porumb, coceni,
vrejii uscați de fasole, pulovere de lână moi și calde,
apoi trupurile de carne moi și calde,
rod până la inimă, până la os, ba chiar și osul.

Rod venele mici și mari, arterele, nervii sensibili și dureroși,
rod și țesuturile nervoase la fel de bine și insistent
cum rod preșul pe care îți ștergi picioarele
când intri în casă. Se numesc rozătoare pentru că
ele rod în creierul și inima ta precum roade invidia și ura oarbă,
dar ele rod zilnic tone de invidie și ură.

Nimic nu rămâne în urmă. Rod tumorile canceroase,
cioturile, ochii exoftalmici, negii și alunițele
sub forma perfectă a unui lucru sau fruct poftit de gravidă,
rod tot ce îți imaginezi în singurătate
de frica singurătății, tot ce dorești să ți se întâmple
și chiar ți se întâmplă, pelicule infinite
cu filme create în frig și beznă

doar de mîntea noastră. Ele se numesc rozătoare și rod tot
ce crește pe pământ și din pământ,
tot ce este materie organică sau anorganică,
rod chiar și sufletul din tine. Și rod tot.

Nimic nu rămâne în urmă, decât dragoste.

Doar dragoste nu pot ele să roadă, deși asta doresc cel mai mult
cu un zel bolnăvicios și insistența dementă
cu care zilnic rod și preșul
pe care îți ștergi picioarele când intri în casă.

Aveți reflexe bune, domnișoară! Felicitări!
Asistentul nota, zâmbea hâtru ca un actor jucând
numai roluri de bătrânel jovial, cumsecade.
Da, dar sângele, vedeți dvs., sângele e problema.
Circulă greu!, conchise el și buzele i se strânseră acru, circular.
Auzeam, din ambulanța care mă transporta cu viteză
spre Locul unde toți știu ce este Boala și cu ce se mănâncă,
huruitul excavatoarelor, mașinariilor înfipte
în pământul deschis, o crăpătură insignifiantă la scară planetară.
Aici dădeai peste comori din Evul mediu sau Antichitate,
dispăreau la fel de ușor după ce erau filmate,
dar nu în stomacul complexat și depresiv al Muzeului de Istorie.
Neam de hoți! Asta sunteți!, răsunau vorbele italianului
din barul din Sassari unde obișnuiam să-mi beau cappuccino-ul.
Scoteau pământul negricios și-l scuipeau
ca pe un dumaticat tare, fără gust. Scormoneau, scormoneau,
cântând pe Șantierelor Patriei printre dinți
cum se înjură când te doare până-n ficat și vezică.
Prin fereastra din spate se vedea soarele de un galben-portocaliu
bolnăvicios. Mai repede, nu mai ajungem dracului odată,
de fapt voiam să fiu acasă și să nu fac nimic,
să nu simt nimic, nici durerea de cap și coloană, nici frigul,
nici măcar satisfacția că nu au pus încă laba pe mine
să-mi scormonească prin măruntaie.
Sunteți ca un aparat defect, domnișoară! Revizuiesc!
Nu sângele e problema, ci creierul! De data asta
îl întrecea și pe Hannibal Lecter. Deja mă vedeam în tubul
pentru RMN, cu creierul scanat, apoi analizat în sictir
de vreun medic șpăgar. N-am nici pe dracu'!
Tonul meu ferm l-a speriat, a făcut ochi mari, apoi bulbucăți
cât două mingi de tenis când m-am ridicat de pe targă,
i-am spus șoferului să oprească,
altfel deschid ușa și atunci vedem noi cine pierde.

La Heidelberg, acolo să se ducă toți, ăla oraș universitar!
Cu mână sigură și ușoară, stomatologul
slăbănog și cocoșat introducea un ac pe canalul dintelui
și amortește nervul. Vai de mama noastră,
n-avem cultură, civilizație, țara lui Papură Vodă!
Și asistenta: Da, da, domnule doctor, așa e!
Stăteam cu gura larg căscată,
pansamentele cu spirt medicinal între gingii,
în timp ce stomatologul fora cu diverse
instrumente înspăimântător de ascuțite în cariile deschise.
La Heidelberg îi trimit, apoi stăm de vorbă!
Lumina îmi agresa privirea mioapă și închideam ochii.
Heidelberg mă primea, mă școala,
mă creștea cu grijă ca pe un fluture în crisalidă,
mă recompensa cu diplome peste diplome,
iar eu mă întorceam civilizată până-n vârful capilarelor
în țara lui Papură Vodă, pusă pe treabă,
pregătită să schimb totul de la bază până la orice nivel.
Gata pentru azi, domnișoară, două ore nu mâncați nimic!
Dar cafea? Oricâtă! Data viitoare sunteți gata!
Eram deja gata: am ieșit pe ușă clătînându-mă sub greutatea
civilizației pe care o asimilasem la Heidelberg.
Mi-am pipăit dinții cu vârful limbii. Nu, nu dureau deloc.
Am rânjit și m-am scuturat de sedimentele groase
de civilizație până am redevenit eu: cea sălbatică, rudimentară,
gata să sar cu caninii sănătoși
la jugulara oricui îndrăznește să mă provoace.

Suntem în aceeași barcă, mi-a șoptit panicat.

Nu, amice, tu ești în barca ta, eu deja zbor cu avionul prin cerul metalic al Berlinului. Drepti, cu arma pe umăr, am trecut prin zid ca prin miezul unui cozonac.

Tu, amice, ai ales să nu miști un deget,

dar să te văicărești ca vaca aia împuțită care vrea să fie președinte într-o țară din care nu mai poți fura

decât pielea de pe oameni. Prin hublou, norii păreau creasta unui munte înzăpezit. Aș fi putut sări, m-aș fi dat cu schiurile pe pârtia fină a norilor.

Centura de siguranță mă strângea, am slăbit-o puțin, m-am întors, am făcut poze norilor

și când aparatul făcea click închideam ochii instinctiv.

Intram direct în zid cu avionul.

Treziți-vă, zidul nu mai este, l-au dărâmat de mult!

Dar ce știi ei? Zidul este mereu la locul lui,

separă oamenii între ei, mă separă pe mine de dragul meu amic, cel care crede că suntem în aceeași barcă. S-o creadă!

Imaginez scenariii în care joc rolul unui terorist,

omor cu sânge rece pilotul, preiau comanda

și intru cu avionul în zid. Ce dovadă mai tare decât aceasta?

Zidul n-a fost dărâmat definitiv.

Zidul a căzut de nenumărate ori, dar a doua zi

se înalța la fel de obraznic în fața mea, în fața noastră.

În Berlin, orașul în care m-am pierdut de mine.

În Berlin, orașul format din mii de ziduri

care mă separă de fiecare om, din zidul care mă împarte în două.

Jumate din mine privește prin zid

ca printr-un geam aburit, cealaltă jumătate șterge

geamul aburit cu mâna și râde batjocoritor,

un râs pe care nu îl aud, dar pe care îl conștientizez acut:

e acul cu cloroform înfipt în inima geamănuului meu.

atacurile de panică elixirul nemuririi și Alzheimer-ul
toate în cutiuța cu fundă roșie – cadoul de Crăciun
ce vrei să te faci când o să fii mare? deja sunt mare
domnule Santa Claus nu cumva sunteți pedofil
beau Coca-Cola și fumez și uneori îmi bag acul în venă

merg cu autobuzul deși urăsc înghesuiala
de la un timp nu mai suport atingerile involuntare
sunt agitată sunt nervoasă sunt claustrofobă domnule Santa
Claus

cred că o să fac o criză și o să fiu imobilizată
în cămașa de forță sunt mare dar vezi nu prea știu ce să fac

locuiesc singură nu am iubit nu vreau să mă căsătoresc
nici să fac copii vai domnule Santa Claus
cred că glumiți sau poate sunteți obosit de ce să fac tocmai asta
de ce să mă integrez în societate folosiți termeni vagi
vă rog mult dați-mi un alt cadou de exemplu
un bilet pentru un sejur la Paris de Sărbători nu mai vreau
atacuri de panică nici cămașă de forță nici Xanax

unde ați dispărut domnule Santa Claus
credeam că măcar dvs. sunteți real poate nu sunt chiar atât
de mare

îmi plac poveștile mai ales când stau cuminte ca o păpușă
întinsă în pat și dau drumul la gaze

am crescut în frig și umezeală
pe întuneric îmi pipăiam trupul scheletic
sub pătură îmi înțepam cu vârful peniței degetul
și mă încălzeam cu gustul sângelui meu

vin din lumea celor care nu-și găsesc locul aici
îngân un bocet cu pumnii îmi lovesc
capul cu părul negru slinos păpușile mele care păpuși
pe toate le-ai ciopârțit

numai dezastru lași pe unde treci
sunt malefică mamă tu mi-ai dat să sug lapte negru
tu m-ai făcut cu un tată barbar
o să distrug tot ce vreau fără să-mi pese

sunt o femeie singură și îmi place
nu am nevoie de sexul vostru
vă mușc sexul și vi-l smulg cu dinții
să țâșnească sângele să muriți urlând după bărbăție

sunt femeia monstru și îmi port cu trufie monstruozitatea
sunt sinucigașa care nu poate să moară
lumea din mintea mea nu poate fi cuprinsă de mințile voastre
atrofiate

mor în fiecare clipă și niciodată nu mor de tot

Dar care viitor?

LBRIS

We know
books

Copii crescuți în silă. Copii care se dau de-a dura
ca mingiile pe un teren pustiu de tenis.

Campionii se lovesc, își pun piedici, au trecut
fairplay-ul pe lista neagră.

Mămicile își privesc fără să vadă acești copii care cresc,
cresc într-un an cât alții în trei, îndopați
cu dulciuri ieftine, pateuri și parizer.

Mă uit la ei și le zâmbesc, ei se uită la mine
cu ochii ăia mari, nedumeriți și triști.

Stau pe bancă în parc și îi urmăresc, ei sunt viitorul.

O femeie în vârstă se așază lângă mine,
mă întreabă dacă sunt fumătoare: Stați liniștită,
doamnă, nu sunt, dar puteți fuma.

De fapt vreau un foc, îmi spune cu glas răgușit,
apoi vorbește la telefon: Să-mi plătesc,
dracului, telefonul, chiria, întreținerea
și toate alea, să-mi rămână măcar bani de țigări!

Mâna în care ține țigara neaprinșă îi tremură.

E ultima. De mâine nu se știe.

Golul care se cască sub noi ca și cum am sta
mereu pe aceeași bancă de lemn

și niște cari ar roade insistent până nu mai rămâne nimic.

Leagănele scârțâie. Copiii râd, plâng, se ciocnesc,

sar de pe trambulină direct în golul numit

viitor. Fără să aibă habar. Fără nicio măsură de siguranță.

Uneori mi-e groază și silă de mine

că nu pot accepta să fiu mamă.

E breșa prin care se strecoară reproșurile zilnice.

Sub ochii mamelor resemnate cresc

acești copii condamnați la un chin absurd.

Din clipa în care au fost concepuți

nu aveau nicio șansă. Acești copii există din datoria biologică de a fi femeie într-o lume care din zi în zi e mai haotică și distructivă. Sunt carne din carnea și sânge din sângele mamelor încăpățanate și hărnicuțe. În ochii lor mari, nedumeriți și triști văd ca într-un film S.F. cum se prefigurează viitorul. Dar care viitor?